

Załącznik do uchwały nr 475 /19
Zarządu Województwa
Zachodniopomorskiego
z dnia 19 marca 2019 r.

Europa Systems Sp. z o.o.
ul. Emilii Plater 53
00 – 113 Warszawa

WWRPO.VIII.3162.1.2017.AM

DECYZJA
Nr WWRPO/6/W/2019

podjęta w dniu 19 marca 2019 r. przez Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego
w osobach:

Olgiert Geblewicz - Marszałek Województwa Zachodniopomorskiego,
Jarosław Rzepa - Wicemarszałek Województwa Zachodniopomorskiego,,
Janusz Gromek - Członek Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego.

Na podstawie art. 25 pkt 1, art. 26 ust. 1 pkt 15 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2018 r. poz. 1307 t. j. ze zm.), art. 67 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2077 t. j. ze zm.), art. 41 ust. 2 pkt 4 i art. 46 ust. 2 a ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2018 r. poz. 913 t. j. ze zm.) oraz art. 138 § 1 pkt 1, art. 158 § 1 zd. 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 t. j. ze zm.)

po rozpatrzeniu wniosku Beneficjenta – Europa Systems Sp. z o. o. z siedzibą przy ul. Emilii Plater 53 w Warszawie – o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją administracyjną Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/18/W/2018 z dnia 31 października 2018 r. o odmowie stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnej nr WWRPO/10/W/2018 z dnia 22 czerwca 2018 r. oraz poprzedzającej ją decyzji administracyjnej nr WWRPO/16/W/2017 z dnia 5 czerwca 2017 r. wydanych przez Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego

- utrzymuje w całości w mocy decyzję administracyjną Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/18/W/2018 z dnia 31 października 2018 r.

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 25 pkt 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2018 r., poz. 1307 t. j. ze zm., dalej: uzppr) Województwo Zachodniopomorskie reprezentowane przez Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego pełni rolę Instytucji Zarządzającej Regionalnym Programem Operacyjnym Województwa Zachodniopomorskiego na lata 2007 – 2013 (dalej IZ RPO WZ), do której zadań należy w szczególności zawieranie z beneficjentami umów o dofinansowanie projektu, zarządzanie środkami przeznaczonymi na realizację programu operacyjnego, prowadzenie kontroli jego realizacji, w tym kontroli realizacji poszczególnych dofinansowanych projektów a także odzyskiwanie kwot podlegających zwrotowi, w tym wydawanie decyzji o zwrocie środków przekazanych na realizację programu operacyjnego.

Decyzją administracyjną nr WWRPO/16/W/2017 z dnia 5 czerwca 2017 r. Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego orzekł wobec Europa Systems Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie przy ul. Emilii Plater 53 (dalej: Spółka lub Beneficjent) o zwrocie środków otrzymanych w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Zachodniopomorskiego na lata 2007 – 2013 (dalej RPO WZ) na podstawie umowy o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.03-32-052/09-00 z dnia 29 grudnia 2009 r. na realizację projektu pn. „Wzrost konkurencyjności poprzez wdrożenie innowacji technologicznych do procesu produkcyjnego w firmie Europa Systems” w łącznej kwocie 183 907,21 zł.

Powyższa decyzja, w związku ze złożonym przez Stronę wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, została przez Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego w dniu 22 czerwca 2018 r. utrzymana w całości w mocy decyzją administracyjną nr WWRPO/10/W/2018.

Następnie zawiadomieniami z dnia 23 sierpnia 2018 r. (znak: SKO/Ke/503/3108/2018, znak: SKO/Ke/503/3109/2018) Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Szczecinie przekazało Zarządowi Województwa Zachodniopomorskiego jako organowi właściwemu rzeczowo w sprawie wniosek Spółki z dnia 27 lipca 2018 r. o stwierdzenie nieważności decyzji nr WWRPO/10/W/2018 z dnia 22 czerwca 2018 r. oraz poprzedzającej ją decyzji administracyjnej nr WWRPO/16/W/2017 z dnia 5 czerwca 2017 r.

Mając na uwadze powyższe, IZ RPO WZ po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, w dniu 31 października 2018 r. wydała decyzję administracyjną nr WWRPO/18/W/2018 o odmowie stwierdzenia nieważności ww. decyzji administracyjnych.

Strona nie zgadzając się z powyższym rozstrzygnięciem, pismem z dnia 27 listopada 2018 r. (wpływ do IZ RPO WZ dnia 30 listopada 2018 r.) złożyła wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

W uzasadnieniu ww. wniosku Strona wskazała, iż w orzecznictwie sądowo – administracyjnym dostrzegalna jest rozbieżność dotycząca stanu prawnego obowiązującego przed dniem 2 września 2017 r. w zakresie dotyczącym określenia zasad przedawnienia zwrotu środków unijnych na dofinansowanie projektu, ma ona jednak charakter wertykalny. Strona przywołała treść art. 3 Rozporządzenia Rady (WE, EURATOM) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (dalej: rozporządzenie nr 2988/95) dotyczący czteroletniego okresu przedawnienia, powołując się także na wyroki sądów administracyjnych. Zdaniem Strony Wojewódzkie Sądy Administracyjne (dalej: WSA) w swoich judykatach pomijają trzy dość istotne zagadnienia. Po pierwsze Naczelny Sąd Administracyjny (dalej: NSA) w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 27 października 2014 r. (sygn. akt II GPS 2/14) stwierdził, iż ustalanie i nakładanie korekt finansowych przewidziano w Rozporządzeniu z dnia 11.07.2006 r., ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 (Dz. Urz. UE L 210 z 31.07.2006 r., ze zm., dalej: rozporządzenie nr 1083/2006). Przepisy prawa unijnego nie określają jednak sposobów ustalenia i egzekwowania tych korekt, pozostawiając to prawodawcy krajowemu. Po drugie Europejski Trybunał Sprawiedliwości w Luksemburgu, rozpatrując pytanie prejudycjalne NSA Litwy (Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas) w sprawie C-436/15, w wyroku z dnia 15 czerwca 2017 r. (dalej: wyrok Trybunału z dnia 15 czerwca 2017 r.) wskazał w uzasadnieniu, iż na wstępie należy przypomnieć, że rozporządzenie nr 2988/95 wprowadza zgodnie z jego art. 1 ogólne zasady dotyczące jednolitych kontroli oraz środków administracyjnych i kar dotyczących nieprawidłowości w odniesieniu do prawa Unii Europejskiej (dalej: UE), aby – jak wynika z motywu trzeciego tego rozporządzenia – we wszystkich dziedzinach przeciwstawiać się działaniom przynoszącym szkodę interesom finansowym UE (wyrok z dnia 11 czerwca 2015 r., Pfeifer & Langen, C-52/14, EU:C:2015:381, pkt 20 i przytoczone tam orzecznictwo). W tym kontekście art. 3 ust. 1 akapity pierwszy i drugi rozporządzenia nr 2988/95 ustanawia, bez uszczerbku dla krótszego terminu przedawnienia, który może zostać przewidziany

przez zasady sektorowe Unii lub przez uregulowania krajowe, że termin przedawnienia wynosi cztery lata od czasu dopuszczenia się nieprawidłowości albo w przypadku nieprawidłowości ciągłych lub powtarzających się okres przedawnienia biegnie od dnia, w którym nieprawidłowość ustała (wyrok z dnia 11 czerwca 2015 r., Pfeifer & Langen, C-52/14, EU:C:2015:381, pkt 21). Strona wskazała, iż w obu zatem przypadkach podkreślona została przez Sądy Europejskie najwyższej instancji zasada subsydiarności prawa wspólnotowego. W ten nurt bez wątplenia wpisuje się także wyrok NSA z dnia 18 maja 2017 r. (sygn. akt II GSK 4503/16). Po trzecim zdaniem Strony racjonalny ustawodawca przeniósł na grunt prawa polskiego regulację dotyczącą okresu przedawnienia i terminu rozpoczęcia biegu przedawnienia, stanowiącą odpowiednik art. 3 rozporządzenia nr 2988/1995, jednakże uczynił to dopiero ustawą z dnia 7 lipca 2017 r. o zmianie ustawy o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017, poz. 1475), która weszła w życie z dniem 2 września 2017 r. Jednocześnie we wskazanej ustawie zostały uregulowane zagadnienia intertemporalne. Zgodnie bowiem z art. 28 ust. 2 ustawy nowelizującej do postępowań w sprawie zwrotu środków, o których mowa w ustawie o finansach publicznych zmienianej w art. 11, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Z podanych względów trudno zdaniem Strony stwierdzić, aby proces wykładni zasad przedawnienia zwrotu środków unijnych na dofinansowanie projektu, obowiązujących przed dniem 2 września 2017 r. Strona dodała nadto, iż ostateczne zamknięcie RPO WZ nastąpiło z dniem 31 marca 2017 r., co ma swoje oparcie w decyzji Komisji Europejskiej z dnia 30 kwietnia 2015 r. o nr C(2015)2271 final zmieniającej decyzję nr C(2013)1573 w sprawie zatwierdzenia wytycznych dotyczących zamknięcia programów operacyjnych przyjętych do celów pomocy z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego i Funduszu Spójności (2007-2013 (dalej decyzja Komisji Europejskiej z dnia 30 kwietnia 2015 r.)). Strona także podniosła, iż Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego wbrew literalnemu brzmieniu art. 3 rozporządzenia 2988/1995, jednakże w oparciu o judykaturę WSA – wskazuje, iż nie można stwierdzić, by wydanie decyzji po 31 marca 2017 r. nastąpiło po upływie terminu przedawnienia. Ale zupełnie pomija odmienne stanowisko zajęte np. przez WSA w Warszawie w wyroku z dnia 29 sierpnia 2017 r. (sygn. akt VSA/Wa 2190/16).

Ze względu na konieczność ponownego przeanalizowania całokształtu materiału dowodowego IZ RPO WZ postanowieniem z dnia 20 grudnia 2018 r. zawiadomiła Spółkę o przedłużeniu postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji do dnia 30 stycznia 2019 r. Następnie, pismem z dnia 29 stycznia 2019 r. IZ RPO WZ poinformowała Stronę o zamiarze zakończenia postępowania w przedmiotowej sprawie jak również pouczyła o prawach zawartych w art. 10 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 t. j. ze zm, dalej: kpa). Mając na uwadze konieczność zapewnienia Beneficjentowi możliwości zapoznania się z aktami i umożliwienie wypowiedzenia się co do zebranych materiałów, a także zgłoszonych żądań, IZ RPO WZ postanowieniem z dnia 29 stycznia 2019 r., a następnie postanowieniem z dnia 26 lutego 2019 r. wydłużyła postępowanie administracyjne do dnia 28 marca 2019 r.

W związku ze skorzystaniem przez Europa Systems Sp. z o. o. z prawa do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, IZ RPO WZ po raz kolejny w nadzwyczajnym trybie przeprowadziła postępowanie wyjaśniające pod kątem spełnienia przesłanek wskazanych w art. 156 § 1 kpa, z uwzględnieniem zarzutów podniesionych w ww. wniosku, co pozwoliło na odniesienie się do przedmiotowego wniosku jak poniżej.

Na samym początku należy zaznaczyć, iż organ administracyjny w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnej wszczyna postępowanie w nowej sprawie, w której nie orzeka co do istoty sprawy rozstrzygniętej w wadliwej decyzji, lecz orzeka jako organ kasacyjny. W związku z tym w swej decyzji rozstrzyga wyłącznie co do nieważności decyzji albo jej niezgodności z prawem, a nie jest władny rozstrzygać o innych kwestiach dotyczących istoty sprawy. Działanie w trybie nadzoru na podstawie art. 156 kpa wymaga od właściwego organu innego podejścia do sprawy niż w I instancji lub przed organem odwoławczym czy też w innych trybach nadzwyczajnych. Organ administracyjny staje wobec kwestii czysto prawnych, które powinny być rozstrzygnięte wedle zasad stosowania kasacji (Lewandowski Tomasz, Postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności, Komentarz praktyczny LEX/el. 2013). Podobnie wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 13 maja 2011 r. (sygn. akt VI SA/Wa 395/11) określając, iż celem postępowania nieważnościowego nie jest merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, lecz przeprowadzenie weryfikacji ostatecznej decyzji z jednego punktu widzenia, a mianowicie czy decyzja jest dotknięta jedną z wad kwalifikowanych wskazanych w art. 156 § 1 pkt 1-7 kpa, przy czym niedopuszczalna jest rozszerzająca wykładnia przesłanek określonych w ww. przepisie. Tak więc organ prowadzący postępowanie w sprawie nieważności decyzji nie jest kompetentny do rozstrzygania sprawy co do meritum. W postępowaniu prowadzonym w trybie nadzoru o stwierdzenie nieważności organ ma obowiązek rozpatrywać sprawę wyłącznie w granicach określonych w art. 156 § 1 kpa, to znaczy nie

może rozpatrywać sprawy "co do istoty" jak w postępowaniu odwoławczym. Organ orzeka wyłącznie kasacyjnie, stwierdzając nieważność decyzji albo jej wydanie z naruszeniem prawa, a w przypadku braku przesłanek takiego orzeczenia odmawia stwierdzenia nieważności decyzji (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 8 października 2009 r., sygn. akt VII SA/Wa 449/09).

Mając na uwadze powyższe wskazania, IZ RPO WZ przeprowadziła na wniosek Strony, postępowanie administracyjne w trybie nadzwyczajnym, które zakończyło się odmową stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznej. W decyzji administracyjnej nr WWRPO/18/W/2018 z dnia 31 października 2018 r. IZ RPO WZ odniosła się do zarzutów i argumentów podniesionych przez Stronę we wniosku o stwierdzenie nieważności, które zostały powtórzone także w uzasadnieniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. IZ RPO WZ wobec argumentów Spółki poniżej dokona analizy terminu przedawnienia w kontekście jego długości, a także początkowej i końcowej daty jego naliczania.

Pierwszą kwestią do jakiej odnie się IZ RPO WZ jest określenie terminu przedawnienia. Zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2988/95, którą także przywołała w swoich wyjaśnieniach Strona, okres przedawnienia wynosi cztery lata od czasu dopuszczenia się nieprawidłowości określonej w art. 1 ust. 1. Zasady sektorowe mogą jednak wprowadzić okres krótszy, który nie może wynosić mniej niż trzy lata. W przypadku nieprawidłowości ciągłych lub powtarzających się okres przedawnienia biegnie od dnia, w którym nieprawidłowość ustała. W przypadku programów wieloletnich okres przedawnienia w każdym przypadku biegnie do momentu ostatecznego zakończenia programu. Przerwanie okresu przedawnienia jest spowodowane przez każdy akt właściwego organu władzy, o którym zawiadamia się daną osobę, a który odnosi się do śledztwa lub postępowania w sprawie nieprawidłowości. Po każdym przerwaniu okres przedawnienia biegnie na nowo. Należy się zgodzić ze Stroną, iż ustawodawca przeniósł na grunt prawa polskiego regulację dotyczącą okresu przedawnienia i terminu rozpoczęcia biegu przedawnienia, stanowiącą odpowiednik art. 3 rozporządzenia nr 2988/1995, jednakże uczynił to dopiero ustawą z dnia 7 lipca 2017 r. o zmianie ustawy o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017, poz. 1475), która weszła w życie z dniem 2 września 2017 r. W ww. ustawie zostały uregulowane zagadnienia intertemporalne, które wskazują, iż zgodnie z art. 28 ust. 2 ustawy nowelizującej, do postępowań w sprawie zwrotu środków, o których mowa w ustawie o finansach publicznych zmienianej w art. 11, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Zatem w związku z wykrytą nieprawidłowością, do postępowania w przedmiocie zwrotu środków od Spółki, IZ RPO WZ prawidłowo zastosowała przepisy obowiązujące przed wejściem w życie zmian wprowadzonych ustawą nowelizującą.

W przedmiotowej sprawie IZ RPO WZ z dniem 31 stycznia 2017 r. podjęła wstępne ustalenia odnośnie stwierdzenia wystąpienia nieprawidłowości w związku z naruszeniem przez Europa Systems Sp. z o.o. zakazu zawartego w art. 57 ust. 1 Rozporządzenia nr 1083/2006 w postaci dokonania zasadniczej modyfikacji projektu poprzez spowodowanie nieuzasadnionej korzyści w przedsiębiorstwie („Paged” S.A.), która wynikała ze zmiany struktury własnościowej. Wobec stwierdzenia naruszenia art. 57 ust. 1 rozporządzenia nr 1083/2006 IZ RPO WZ pismem z dnia 17 lutego 2017 r. wezwała Beneficjenta do zwrotu środków wykorzystanych z naruszeniem procedur obowiązujących w ramach RPO WZ. W związku z brakiem zwrotu środków w wyznaczonym terminie w dniu 8 marca 2017 r. wobec Europa Systems Sp. z o.o. zostało wszczęte postępowanie administracyjne, które zostało zakończone wydaniem w dniu 5 czerwca 2017 r. decyzji administracyjnej Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/16/W/2017 orzekającej zwrot środków, którą następnie utrzymano w całości w mocy w decyzją Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/10/W/2018 z dnia 22 czerwca 2018 r. Mając na uwadze powyższe dane, dopiero po dniu 31 stycznia 2017 r. można mówić o rozpoczęciu biegu okresu przedawnienia możliwości dochodzenia od Spółki roszczeń w związku ze stwierdzonymi naruszeniami.

W tym miejscu IZ RPO WZ ponownie odnie się do kwestii dotyczącej zamknięcia RPO WZ, co już uczyniła w decyzji nr WWRPO/18/W/2018 z dnia 31 października 2018 r. Projekt pn. „Wzrost konkurencyjności poprzez wdrożenie innowacji technologicznych do procesu produkcyjnego w firmie Europa Systems” realizowany był przez Spółkę w ramach RPO WZ, czyli programu wieloletniego w rozumieniu art. 3 ust. 1 akapit drugi zdanie drugie rozporządzenia nr 2988/95. Mając na uwadze powyższe okres przedawnienia zwrotu środków kończy swój bieg z momentem ostatecznego zakończenia programu. Kwestię zakończenia programu reguluje z kolei m. in. Decyzja Komisji Europejskiej z dnia 30 kwietnia 2015 r., zgodnie z zaleceniami której wszystkie dokumenty zamknięcia należy złożyć do dnia 31 marca 2017 r. Powyższy termin określono również w art. 89 Rozporządzenia nr 1083/2006. Odnosząc się do pojęcia "ostatecznego zakończenia programu", w wyroku z dnia 15 czerwca 2017 r. Trybunał podniósł, że rozporządzenie nr 2988/95 nie przewiduje konkretnego wiążącego momentu w odniesieniu do "ostatecznego zakończenia programu", ponieważ (...) moment

ten różni się nieuchronnie w zależności od poszczególnych etapów i procesów przewidzianych w celu zakończenia każdego wdrożonego programu wieloletniego (punkt 60). Ustalenie momentu "ostatecznego zakończenia programu" w celu stosowania zasady przedawnienia właściwej dla "programów wieloletnich", przewidzianej w art. 3 ust. 1 akapit drugi zdanie drugie rozporządzenia nr 2988/95, zależy zatem od przepisów, które normują każdy program wieloletni (punkt 61). W celu ustalenia momentu "ostatecznego zakończenia programu" w rozumieniu art. 3 ust. 1 akapit drugi zdanie drugie rozporządzenia nr 2988/95, należy uwzględnić cel terminu przedawnienia, o którym mowa w owym przepisie. Przedawnienie przewidziane bowiem w owym przepisie pozwala po pierwsze zagwarantować, że dopóki program nie jest ostatecznie zakończony, dopóty właściwy organ może nadal podejmować czynności w sprawie nieprawidłowości, których dopuszczono się w ramach wykonywania tego programu, w celu ułatwienia ochrony interesów finansowych Unii. Po drugie celem tego przepisu jest zapewnienie pewności prawa dla podmiotów gospodarczych. Podmioty te powinny być bowiem w stanie określić, które z dokonywanych przez nie czynności można uznać za ostateczne, a które mogą być jeszcze przedmiotem dochodzenia (punkt 62). Ze względu na ten podwójny cel, aby określić datę "ostatecznego zakończenia programu", do której biegnie okres przedawnienia w rozumieniu art. 3 ust. 1 akapit drugi zdanie drugie rozporządzenia nr 2988/95, należy uwzględnić dzień zakończenia danego "programu wieloletniego" (punkt 63). Po upływie nieprzekraczalnego terminu określonego przez Komisję dla zakończenia prac i dokonania płatności z tytułu związanych z tymi pracami wydatków kwalifikowalnych, projekt taki należy uznać za ostatecznie zakończony w rozumieniu art. 3 ust. 1 akapit drugi zdanie drugie rozporządzenia nr 2988/95, bez uszczerbku dla ewentualnego przedłużenia na mocy nowej decyzji Komisji w tym zakresie (punkt 66). Zatem wykonując wskazane w Decyzji Komisji Europejskiej z dnia 30 kwietnia 2015 r. zalecenia, IZ RPO WZ przesłała stosowną dokumentację (tj. wniosek o płatność dotyczący salda końcowego i deklarację wydatków, sprawozdanie z realizacji programu operacyjnego oraz deklarację zamknięcia RPO WZ) do Komisji Europejskiej w dniu 30 marca 2017 r., w wyniku czego pismem z dnia 9 lipca 2018 r. Komisja Europejska poinformowała IZ RPO WZ o zaakceptowaniu złożonej treści deklaracji zamknięcia RPO WZ. Zgodnie natomiast z art. 89 ust. 5 zdanie drugie Rozporządzenia nr 1083/2006 zamknięcie programu operacyjnego następuje w dacie wcześniejszego spośród następujących trzech wydarzeń:

- a) płatności salda końcowego, określonego przez Komisję na podstawie przesłanych dokumentów,
- b) przesłania noty debetowej na kwoty nienależnie wypłacone państwu członkowskiemu przez Komisję w odniesieniu do danego programu operacyjnego,
- c) anulowania sald końcowego zobowiązania budżetowego.

Z uwagi zatem na wybrany przez IZ RPO WZ sposób rozliczenia RPO WZ, tj. zamknięcia programu z wykorzystaniem nadwyżki poprawnych wydatków (tzw. overbooking) wydarzeniem, od którego należy liczyć datę zamknięcia RPO WZ będzie dzień dokonania płatności salda końcowego, który nastąpił w dniu 16 lipca 2018 r.

Wobec powyższego, IZ RPO WZ podtrzymując swoje wcześniejsze ustalenia, ponownie nie przychyliła się do twierdzeń Strony, iż zamknięcie RPO WZ nastąpiło dnia 31 marca 2017 r. Wydanie decyzji administracyjnej orzekającej wobec Europa Systems Sp. z o.o. zwrot środków już po dniu 31 marca 2017 r., nie nastąpiło po upływie terminu przedawnienia, bowiem w tej dacie nie doszło jeszcze do ostatecznego zamknięcia RPO WZ. W tym miejscu należy dodać, że dla ustalenia, czy skutek decyzji deklaratoryjnych nastąpił przed upływem terminu przedawnienia, istotna jest data doręczenia decyzji organu odwoławczego, a nie data jej wydania (tak m.in. wyroki NSA: z dnia 22 kwietnia 2014 r., sygn. akt II FSK 2466/14, z dnia 6 maja 2015 r., sygn. akt II FSK 333/14, z dnia 15 kwietnia 2016 r., sygn. akt II GSK 1214/14). Decyzja ostateczna dotycząca zwrotu przez Europa Systems Sp. z o.o. środków związanych ze stwierdzoną nieprawidłowością, została Stronie doręczona w dniu 27 czerwca 2018 r. Zatem zarzuty Strony w tym zakresie są niezasadne, bowiem stało się to przed datą ostatecznego zamknięcia RPO WZ, czyli przed upływem terminu przedawnienia.

Po przeprowadzeniu postępowania w przedmiocie ponownego rozpatrzenia sprawy IZ RPO WZ na podstawie art. 138 kpa wydaje jedno z trzech rozstrzygnięć:

- 1) utrzymujące w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2) uchylające zaskarżoną decyzję, w całości albo w części i w tym zakresie orzekające co do istoty sprawy albo uchylające decyzję – umarzające postępowanie w pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarzające postępowanie odwoławcze.

Mając na uwadze całość zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności treści wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy z dnia 27 listopada 2018 r., stwierdzenia wymaga, iż w przedmiotowej sprawie nie wystąpiła żadna z przesłanek wskazanych w art. 156 § 1 kpa, warunkujących stwierdzenie nieważności ostatecznej decyzji administracyjnej. IZ RPO WZ po ponownej analizie sprawy nie widzi podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji ani w całości ani w części, w związku z czym utrzymuje w całości w mocy decyzję Zarządu Województwa

Zachodniopomorskiego nr WWRPO/18/W/2018 z dnia 31 października 2018 r. odmawiającą stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnej nr WWRPO/10/W/2018 z dnia 22 czerwca 2018 r. oraz poprzedzającej ją decyzji administracyjnej nr WWRPO/16/W/2017 z dnia 5 czerwca 2017 r. wydanych przez Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego.

Mając na uwadze wszystko powyższe orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie

Od niniejszej decyzji przysługuje wniesienie skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie, ul. Staromłyńska 10 w terminie 30 dni od daty jej doręczenia za pośrednictwem Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego. Od skargi pobierany jest wpis stały w wysokości 200,00 zł (§ 2 ust. 1 pkt rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi Dz. U. z 2003 r., Nr 221, poz. 2193 ze zm.). Stronie przysługuje możliwość ubiegania się o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy.

Marszałek Województwa Zachodniopomorskiego

Otrzymują:

- 1) Adw. K. M.
ul. G. 85/5
G.
- 2) a/a